

Cícer baraní (*Cicer arietinum* L.) – struky

CÍČER BARANÍ (*Cicer arietinum* L.)

Význam

Vo výžive je významný obsahom dôležitých minerálnych látok, vitamínov a bielkovín. Jednoročná bylina dorastá do výšky 60 - 70 cm a nepolieha. Listy sú zložené, nepárnooperovité. Pozostávajú z lístkov na krátkych stopkách so 4 - 8 jarmami. Zaujímavé kvety sú malé. Vyrastajú jednotlivito z pazúch listov. Koruna je biela až svetlofialová, ružová. Po odkvitnutí z kvetu narastie hrubý struk s dvomi až tromi semenami. Semeno je nepravidelného tvaru. Má zaoblené hrany s výstupkom pripomínajúcim baraniu hlavu. Z tohto bol odvodený aj jeho názov. V minulosti sa cícerové semená využívali na výrobu múky, kávovinových náhrad a cukrárenských výrobkov. Vhodný je aj do polievok a na prípravu kaše.

Požiadavky na prostredie

Cícer baraní je najvýznamnejšou strukovinou pre teplé a suché oblasti. Jeho vegetačná teplotná konštanta je 2200 – 2800 °C. Mimoriadne vysoké požiadavky na teplo má najmä v období kvitnutia a nasadzovania strukov. Minimálna teplota potrebná ku klíčeniu je 5 °C. Na jarné mrazíky je citlivejší a teplota - 4 °C už mladé rastlinky silno poškodzuje. Najvýznačnejším agronomickým znakom cícera baranieho je **suchovzdornosť** a celková nenáročnosť na vodu. Najvyššie nároky na vodu má pri klíčení a vzchádzaní. Neskôr, keď sa už vyvíja pomerne mohutná koreňová sústava sa uspokojí s minimom vlhky. Nadbytočné zrážky, najmä počas generatívnej fázy sú dokonca škodlivé. Cícer vtedy predlžuje kvitnutie, zle nasadzuje struky, oneskorene a nerovnomerne dozrieva, viac trpí hubovými chorobami, polieha a odspodu zahníva. Na pôdu je pomerne nenáročný. Žiada si pôdy skôr ľahšie, piesočnaté až hlinito-piesočnaté, vyhovujú mu aj suchšie vápenité a slieňovité pôdy. Nedarí sa mu na pôdach vlhkých, ťažkých, hlinitých a ílovitých, alebo bohatých na humus.

Struky cíceru baranieho (*Cicer arietinum* L.)